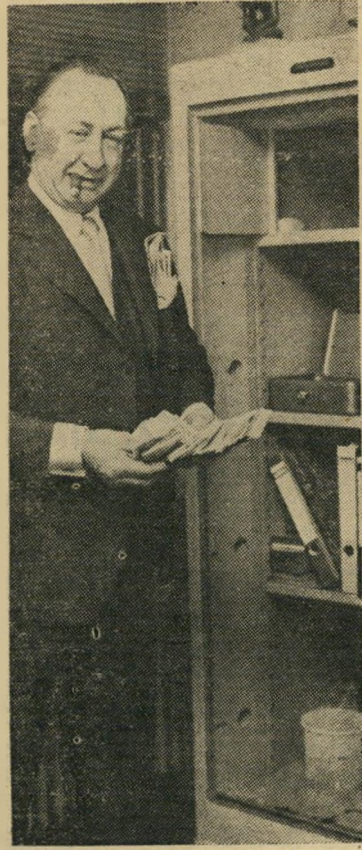


תרי"ג בכל אתר

ממישנתו של מייסדו —
סריסי כל העולם התאחדו —
אין לכם מה להפסיד.
מלכיאל זוארץ
(בסיוור בסוריה הרוסית, תסר"ס)

(קייטנות — המשך)
ובילדות שהוריהם מפגרים בתשלום. ה"
מחיר 750 ל"י לעשרה ימים."
קייטנות, "נופש וחופש" לעומתה מת"
רכזת העונה בסיפורי התנ"ך.



מחנך י. שפיראהאוז
התוכניות נשמרות בכספת

שני נושאים מרכזיים בקייטנה — ה"
אחד, "ויעבדו בני ישראל בפרך" לכיתות
ג'—ו', החסונות יחסית ומסוגלות לע-
מוד במאמץ הפיזי של סיקול הגיבועה
עליה יקום ביתו של המנהל מר אליהו,
ואילו הנושא השני הוא, "ויצום אליהו
ארבעים יום וארבעים לילה."
לצערנו אין ביכולתנו למצות את נו-



קייטן יהונתן כפן
אחד הילדים שעמדו במשימה

שא הצום עד תומו" התנצל מר אליהו,
"שכן כל מחזור הוא בן 14 יום בלבד.
הצמים מורכבים מכיתות א'—ג' ומ'
חלשולים הנושרים מקבוצות העבודה.
לכל מחזור מתקבלים 150 ילד וילדה,
ו-60% אף מצליח לסיימו."
ואכן, עוד למרחוק נשמע קולם של
הקייטנים העליונים, העומסים לבנים ב'
מעלה הגיבועה, — "קייטנותנו כה נחמ"
דה, בה נשר ונירקודה, אנו כה מאוש"
רים ולמר אליהו מנופש וחופש' מודים."

המלך בשעתו, ויען:
"פשיטא! אוכל אני אוכל כשר!
וסעודה-מפסקת היא, ולשם שמים!
מיצווה היא לאכול כשר!
לא נסתתמה פליאתם של האנ-
שים ושבו ושאלו:
"אבל ר' יהודי, הלא שיברת
דלתות שכניך, ובאת בביתו שלא
כדין! דווקא כאן באת לקיים מיצ-
וות אכילת כשר?"
נזהר אותו יהודי שלא יקדים
קנה לוושט וענה:
"מיצווה היא בכל מקום."
ולקח עוד ביס.

אבוסים שנשחטו כדת-וכדין, ו-
מעיים ממולאין בגריסים ושומן-
אווזים שלא נשאלה עליהן שום
שאלה, ומיני פירות ללא חשש
שביעות, וירקות שהופרשו מהן
מעשר ותרומה, וחלות לבנות ש-
קויימה בהן מיצוות חלה, ועוד כ-
הנה וכהנה מאכלים כשרים למהר-
רין מן המהדרין.
"גלאט כושער" מתחילתו ועד
סופו.
שאלו לו לאותו יהודי:
"ר' יהודי! מה זאת תעשה?"
נתמלא היהודי פליאה, כשלמה

הורי אחד היה מודקדק במצוות
ומקיימן כולן, קלה כחמורה.
יום אחד, וערב תשעה-באב היה
אותו היום, ראו לו לאותו יהודי
שהלך לבית שכנו, והיה משכר
דלתותיו, ממעך בחלונותיו ופורץ
מנעוליו. ומשנפרצה הדלת והיה
הבית פרוץ לכל עבר, בא היהודי
באכסדרה, התיישב בהסבת-ימין,
פיתח צרורותיו, נטל ידיו, ברך, ה-
מוציא, ופתח באכילת הסעודה
המפסקת. והיה מכון כל תרי"ג
כוונות, וכל "כזית וכזית" שבא ל-
פיו היה לשם שמים בלבד.
והיה היהודי אוכל ברבורים

"200 הארץ" לספורטאים:

שיף לא נשף והמשלה לא כשלה

ממשלה — שיף 13:15 בנקודות

אגרף, שהצליח לסחוט כוכבים רבים
במכת, "דיפלומט" הידועה שלו, היה
הפעם חלש וחיוור וניזקק לעזרת חב-
רים. הקהל אף הביע את זעמו בקרי-
אות קצובות, "המישחק מכור! המיש-
חק מכור!"
מאמן ומעסה הממשלה, שהוא גם
אמרגנה, אמר לכתבנו כי הממשלה
תמשיך לחבוט במתחרה, "וכבר אמש
הרביצה הממשלה לשלושה אנשים ש-
היו חייבים לה מס-הכנסה."

באחד מקרבות האיגרוף היפים ביותר שניראו לאחרונה בארץ
גברה ממשלת ישראל (86 ק"ג ללא בגדים) על המלונאי חיים שיף
(השוקל 17 מיליון ל"י עם נעליים) בתוצאה 13:15 לפי נקודות.
גופני העדיף של היריב, הצליחה ה-
ממשלה במאמץ מרוכז של הרגע ה-
אחרון לגבור על שיף, שהפיל לקר-
שים טובים וחזקים ממנה.
הקהל הרב אוכזב קשות מהופעתו
החלשה של שיף, שלא היה בקרב זה
אותו שיף האימתני של העבר. המת-

חילופי המהלומות ההדדיים, מישחק
הרגליים המעולה, המיקום הזריו וה-
עורמה הבלתי-רגילה שגילו שני הצ-
דדים הפכו את המאבק למרתק ושקול,
שהוכרע ממש בסיבובים האחרונים.
גיכר היה בממשלה כי התכוננה הי-
טב למישחק ואכן, למרות כושרו ה-

רחל המרכלת שלי

מה יש? גם אני רוצה להיות רחל
המרכלת. לכתוב רכילות מדי שבוע,
לקרוע אנשים ולהשמץ עד שיצא
לי ריר. זה הרי כיף לא נורמאלי.
למה בכלל בא לי את זה? כי הת-
רנתי. ולמה התרנתי? אה, אז אני
אספר לכם את כל הסיפור. אתם
שומעים:
אתם בטח כולכם חושבים שאנחנו
חיים באיזה מדינה אמיתית, ככה עם
ממשלה ועולם-תחתון ובוהימה לא-
נורמאלית ונערות-יוהר ועיתונות ו-
טלוויזיה וכל מיני אני לא יודע מה.
אז הגיע הזמן שתדעו שזה הכל שטו-
יות. מה שאתם חושבים שזה מדינה
זאת בקושי עיירת פיתוח שכוחת-
אל באיזה סטייט נידח בארצות-ה'
ברית, שעל ידה פייטון-פלייס היא
כרך שבכרכים, אבי אבות הכרכים
עלי אדמות.
בקיזור — Chantarrish, Wisconsin,
United-States.
זה שיש לנו מלחמות יותר ממה
שיש בוויסקונסין זה נכון, אבל תאי-
מינו לי שזה עדיין לא עושה אותנו
לעיירה בינונית. גם בחנטריש, וויס-

דברים בשם אומרם

במסגרת מדוריו המרתקים, 3 דורות,
3 שאלות, אלפי שטויות וי.אבות ובנים
— סימן לבנות" הביא לפני כשבועיים
לוי יצחק הירושלמי שיחה עם שר ב'
ישראל — אהרון און — ושני בניו —
יואב ועמוס. להלן קטע נפלא מהשיחה:
הירושלמי: איך אתה מרגיש שער-
בים עובדים אצלך?
יואב: אני לא בעד עבודה ערבית.
חבל על הכסף שהם מקבלים (...)
עמוס: ליי זה לא כל כך מפריע (...)
פעם היה ייעוד שרק יהודים יבנו מושב.
היום זה לא מפריע היום הולכים יותר
בשביל הכסף מאשר בשביל האידאולוגיה.
אהרון און: הדעות הללו שבני נתן
לקו ביטוי מהוות אחד מגרעיני ההרס של
המפעל הציוני ושל המדינה, ולא רק של
המושב. בחקלאות — זה ודאי. האדמה,
בסופו של דבר, תהיה שייכת למי שמעבד
אותה. אט עמוס אומר — "בעצם, מה
איכפת לי" — צריך לדעת שבהתחלה הי'
ערבי יהיה עוזר של עמוס, אחר כך עמוס
יהיה המנהל שלו ובשלב השלישי — הי'
ערבי יהיה שותף, או יקנה ממנו (...)
עמוס: קשה לי לקבל את הדיעה הי'
זאת. אני לא יכול לעכל שערבי יהיה
שותף שלי. בשבילי הוא רק פועל.

ח.ע.א